

Z judikatury Nejvyššího soudu České republiky

1) Rozhodčí řízení umožňuje smluvním stranám, aby určité druhy sporů vyňaly z pravomoci soudů a podrobily je zvláštnímu řízení, v němž o nich budou rozhodovat soukromé osoby – jeden nebo více rozhodců, popř. stálý rozhodčí soud. Prostředkem k dosažení tohoto účelu je smluvní volnost, v jejímž rámci strany vymezí, jaké druhy sporů podrobí pravomoci rozhodců a dohodnou se na tom, zda je bude rozhodovat jeden nebo více rozhodců, popř. stálý rozhodčí soud.

2) Strany si mohou v rozhodčí smlouvě určit okruh rozhodců, způsob jejich jmenování stranami, nebo postup, jímž mají rozhodci vést řízení.

3) I jiné soukromé subjekty než stálé rozhodčí soudy zřízené ve smyslu ustanovení § 13 ZRŘ mohou vést seznam rozhodců a vydávat pro účastníky rozhodčího řízení pravidla, kterými se rozhodci řídí.

4) Pravidla soukromoprávních subjektů pro určení rozhodců se považují za dohodu obsaženou v rozhodčí smlouvě ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 ZRŘ.

4) Strany se mohou (nikoli musí) dohodnout na určení konkrétních jmen rozhodců. Nevýhodou takové rozhodčí doložky je skutečnost, že od uzavření této doložky do vzniku sporu může uplynout delší doba a nelze vyloučit, že na straně takto jmenovaného rozhodce dojde ke změně poměrů znemožňujících výkon funkce rozhodce. Proto dochází ve smyslu ustanovení § 7 odst. 1 ZRŘ k určení mechanismu, jakým způsobem bude určitý rozhodce pro rozhodování v budoucnosti vzniklých sporů vybrán, přičemž závěr, zda se účastníci rozhodnou pro to, že jejich případné spory bude rozhodovat rozhodce (rozhodci) zapsaný v seznamu vedeného u stálých rozhodčích soudů či jiných soukromoprávních subjektů, je ponechán na dohodě stran.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR [32 Cdo 2282/2008 ze dne 31. července 2008]

Z odůvodnění:

Vrchní soud v Olomouci jako soud odvolací usnesením ze dne 23. ledna 2008, č. j. 7 Cmo 452/2007-40,

potvrdil bod I. výroku usnesení Krajského soudu v Brně (dále jen „soud prvního stupně“) ze dne 11. 10. 2007, č. j. 25 Cm 101/2007-24, jímž tento soud řízení zastavil

(bod I. výroku usnesení odvolacího soudu), změnil bod II. výroku usnesení soudu prvního stupně, jímž soud prvního stupně rozhodl o náhradě nákladů řízení, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo, tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 25.595,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalované (bod II. výroku usnesení odvolacího soudu), a dále rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 800,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalované (bod III. výroku usnesení odvolacího soudu); odvolací soud nepřezkoumal odvoláním nenapadený bod III. výroku usnesení soudu prvního stupně, jímž tento soud rozhodl o nevrácení soudního poplatku žalobci.

V odůvodnění usnesení odvolací soud zejména uvedl, že přezkoumal usnesení soudu prvního stupně v odvoláním napadené části (body I. + II. výroku), ve stejném rozsahu přezkoumal i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání žalobce důvodné není a odvolání žalované důvodné je. Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že žalobou doručenou soudu prvního stupně dne 16. 5. 2007 se žalobce po žalované domáhal zaplacení

částky 634.204,50 Kč s příslušenstvím, jež představuje finanční prostředky, které žalované zaplatil na základě „Smlouvy o finančním pronájmu – leasingová smlouva“ (dále jen „leasingová smlouva“), jež je dle přesvědčení žalobce absolutně neplatná pro rozpor se zákonem. Žalobce dále tvrdil, že v důsledku neplatnosti celé leasingové smlouvy a s ohledem ujednání, že spor může být rozhodnut mimo ústní jednání a že náleží nebude obsahovat odůvodnění, byl-li vydán bez ústního projednání věci, je neplatná rovněž sjednaná rozhodčí doložka. Odvolací soud se ztotožnil s právním posouzením soudu prvního stupně, že v předmětné rozhodčí doložce, splňující náležitosti stanovené v ust. § 3 zák. č. 216/1994 Sb., o rozhodčím řízení a výkonu rozhodčích nálezů (dále jen „ZRŘ“) (písemná forma), byl ve smyslu § 7 stanoven určitý počet rozhodců (jeden) a rovněž i způsob, jak počet a osoby rozhodců mají být určeny, poněvadž bylo ujednáno, že rozhodce má být vybrán žalující stranou ze Seznamu rozhodců vedeného při Asociaci leasingových společností ČR. Námitku odvolatele, že nejsou uvedeni konkrétní rozhodci, jež mají ve věci rozhodnout, neshledal odvolací soud důvodnou, jelikož zákon nestanoví povinnost dohodnout v rozhodčí smlouvě konkrétní jména rozhodců, přičemž v případě, že by rozhodčí

smlouva nestanovila ani způsob určení rozhodců, bude tento ustanoven postupem uvedeným v § 7 ZRŘ. Důvodnou nebyla shledána ani námitka odvolatele spočívající v neexistenci rozhodčího soudu při Asociaci leasingových společností ČR, neboť to nemůže mít dle odvolacího soudu vliv na platnost rozhodčí doložky, jelikož si v ní strany stanovily pro rozhodování sporu rozhodce a nikoli stálý rozhodčí soud ve smyslu ust. § 13 ZRŘ.

Ze shora uvedených důvodů odvolací soud uzavřel, že soud prvního stupně postupoval v souladu s uvedeným zákonem, když dovodil, že účastníci sjednali v leasingové smlouvě platnou rozhodčí doložku, v níž se dohodli na tom, že spory vyplývající z předmětné leasingové smlouvy budou rozhodnuty rozhodcem, a proto není dána pravomoc soudu k rozhodnutí v této věci. Odvolací soud odvoláním žalobce napadené rozhodnutí soudu prvního stupně v bodu I. výroku jako věcně správné potvrdil.

Odvolací soud na základě odvolání žalované přezkoumal bod II. výroku soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení a dovodil, že námitky odvolatelky jsou důvodné. V daném případě bylo řízení zastaveno pro nedostatek pravomoci soudu, takže z procesního hlediska, kdy žalobce nerespektováním rozhodčí doložky zavinil, že řízení mu-

selo být zastaveno, a žalovaný byl s námitkou nedostatku pravomoci soudu úspěšný, je žalobce povinen nahradit účelně vynaložené náklady řízení žalované ve smyslu ust. § 146 odst. 2 věty první o.s.ř., jež činí 25.595,- Kč.

Z těchto důvodů odvolací soud usnesení soudu prvního stupně v bodu II. výroku o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně změnil tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně částku 25.595,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalované. Odvolací soud současně dle ust. § 142 odst. 1 a § 224 odst. 1 o.s.ř. rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení tak, že žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 800,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám zástupce žalované.

Dovoláním ze dne 30. dubna 2008 napadl žalobce usnesení odvolacího soudu v celém rozsahu, aniž by uvedl, z čeho dovozuje přípustnost dovolání, a aniž by podřadil své dovolací námitky některému ze zákonem stanovených dovolacích důvodů (§ 241a odst. 2 a 3 o.s.ř.). V odůvodnění dovolání žalobce zejména uvedl, že je přesvědčen o věcné a místní příslušnosti soudu prvního stupně k řízení o tomto sporu a že není dána příslušnost ani pravomoc

k rozhodnutí rozhodce vedeného při Asociaci leasingových společností ČR. Namítl neexistenci pravomoci a příslušnosti k rozhodování obchodních sporů Asociace leasingových společností ČR, neboť stálý rozhodčí soud nemůže být založen a provozován kýmkoli, nýbrž může být zřízen jen zákonem, jak vyplývá z ust. § 13 ZRR. Dovolatel je přesvědčen, „že podle platného práva nemohou mimo soudů rozhodovat a vlastním jménem vydávat závazné a vykonatelné rozhodčí nálezy žádné jiné instituce, nežli konkrétní rozhodce, na němž se strany dohodly, nebo více konkrétních rozhodců, na nichž se strany dohodly, nebo stálý rozhodčí soud zřízený zákonem v souladu s ust. § 13 zák. č. 216/1994 Sb., na jehož pravomoci se strany dohodly.“ Nesouhlasí s názorem, že platná rozhodčí doložka může obsahovat způsob určení rozhodce (rozhodců) odkazem „na libovolnou osobou vedenou v jakémsi seznamu rozhodců nestálého rozhodčího soudu nezřízeného na základě zákona a vedeného při jakési zájmové asociaci, kdy jeden z účastníků sporu je členem této zájmové asociace“. Tento výklad by dle názoru dovolatele vedl k obcházení ust. § 2 ZRR, poněvadž „jednoznačná podmínka pro právo osoby rozhodovat namísto soudů vázaná na členství rozhodce ve stálém rozhodčím soudu zřízeném na základě zákona nebo na

dohodě účastníků o osobě rozhodce“. Vzhledem k tomu, že dovolatel spatřuje nesprávnost napadeného usnesení v tom, že odvolací soud dospěl k nesprávnému právnímu posouzení věci, „když připustil shora popsany extenzivní výklad ust. § 2 odst. (1) zákona o rozhodčím řízení“, závěrem navrhl, aby Nejvyšší soud usnesení odvolacího soudu zrušil, vyslovil pravomoc soudu k rozhodnutí ve věci a vrátil věc odvolacímu soudu k řízení s tím, že tento soud rozhodne a přizná žalobci náklady právního zastoupení v odvolacím a dovolacím řízení v souladu s vyhl. č. 484/2000 Sb. a jeden režijní paušál za podání odvolání ve výši 300,- Kč a jeden za podání dovolání.

Žalovaná se k dovolání, jak plyne z obsahu spisu, nevyjádřila.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) posoudil dovolání podle ust. § 240 odst. 1, § 241 odst. 1 a 4 a § 241a odst. 1 o.s.ř. a konstatoval, že dovolání bylo podáno osobou oprávněnou, včas, obsahuje stanovené náležitosti, dovolatel je zastoupen advokátkou a jí bylo dovolání sepsáno.

Poté se Nejvyšší soud zabýval otázkou přípustnosti tohoto mimořádného opravného prostředku (§ 236 odst. 1 o.s.ř.), neboť toliko z podnětu přípustného dovolání lze správnost napadeného rozhodnutí

přezkoumat z hlediska uplatněných dovolacích důvodů. Podle § 236 odst. 1 o.s.ř. lze dovoláním napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští.

Dovolání žalobce směřuje do všech bodů výroku usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně v bodě I. výroku o zastavení řízení (bod. I. výroku usnesení odvolacího soudu), změněno v bodě II. výroku usnesení soudu prvního stupně o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně (bod. II. výroku usnesení odvolacího soudu) a rozhodnuto o náhradě nákladů odvolacího řízení (bod III. výroku usnesení odvolacího soudu).

V posuzovaném případě je dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení (podle § 106 odst. 1 o.s.ř.), dle § 239 odst. 2 písm. a) o.s.ř. přípustné.

Podle § 242 odst. 1 a 3 o.s.ř. dovolací soud přezkoumá rozhodnutí odvolacího soudu v rozsahu, ve kterém byl jeho výrok napaden; přitom je vázán uplatněnými dovolacími důvody včetně toho, jak je dovolatel obsahově vymezil. Z ustanovení § 242 odst. 3 věty druhé o.s.ř. vyplývá povinnost dovolacího soudu přihlídnout k vadám řízení uvedeným v § 229 odst. 1, § 229 odst. 2 písm. a) a b) a § 229 odst. 3 o.s.ř., jakož i k tzv.

jiným vadám řízení, které mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 241a odst. 2 písm. a/ o.s.ř.), i když nebyly v dovolání uplatněny. Existence uvedených vad nebyla v dovolání namítána a dovolací soud tyto vady z obsahu spisu též nezjistil.

Právní posouzení věci je obecně nesprávné, jestliže odvolací soud posoudil rozhodné skutečnosti podle právní normy, jež na zjištěný skutkový stav nedopadá, nebo právní normu určil sice správně, ale nesprávně vyložil, případně ji na daný skutkový stav nesprávně aplikoval.

Odvolací soud se ztotožnil s právním posouzením soudu prvního stupně, že v předmetné rozhodčí doložce, splňující náležitosti stanovené v ust. § 3 ZRR, byl ve smyslu § 7 stanoven určitý počet rozhodců (příčemž v souzené věci nemůže mít vliv na platnost rozhodčí doložky to, zda může být rozhodčí soud zřízen jen zákonem, jelikož si v ní strany stanovily pro rozhodování sporu rozhodce a nikoli stálý rozhodčí soud ve smyslu ust. § 13 ZRR), způsob, jak počet a osoby rozhodců mají být určeny, a nestanovuje-li ZRR povinnost dohodnout v rozhodčí smlouvě konkrétní jména rozhodců, účastníci sjednali v leasingové smlouvě platnou rozhodčí doložku, v níž se dohodli na tom, že spory vyplývající z předmetné leasingové smlouvy budou

rozhodnuty rozhodcem, a proto není dána pravomoc obecného soudu k rozhodnutí v této věci.

Námítky dovolatele spočívají v tom, že platná rozhodčí doložka nemůže obsahovat způsob určení rozhodce (rozhodců) odkazem „na libovolnou osobou vedenou v jakémmsi seznamu rozhodců nestálého rozhodčího soudu nezřízeného na základě zákona a vedeného při jakémsi zájmové asociaci, kdy jeden z účastníků sporu je členem této zájmové asociace“. Tento výklad by dle názoru dovolatele vedl k obcházení ust. § 2 ZRŘ, poněvadž „jednoznačná podmínka pro právo osoby rozhodovat namísto soudů vázaná na členství rozhodce ve stálém rozhodčím soudu zřízeném na základě zákona nebo na dohodě účastníků o osobě rozhodce“. V souzené věci jde tedy o posouzení otázky, zda věc má být dle smlouvy účastníků („smlouva o finančním pronájmu č. 1010500213 /leasing/“) projednána v řízení před obecnými soudy či před rozhodcem (rozhodci).

Dle čl. IV., nazvaného „další ujednání“, smlouvy o finančním pronájmu č. 1010500213 /leasing/ ze dne 8. 6. 2005 jsou nedílnou součástí smlouvy o finančním pronájmu Všeobecné smluvní podmínky finančního pronájmu (leasingu) movitých věcí verze 13/2005. Dle čl. 9 odst. 9.9 Všeobecných smluvních podmínek finančního pronájmu

(leasingu) movitých věcí (verze 13/2005) se „pronajímatel a nájemce dohodli, že majetkové spory vzniklé v souvislosti s leasingovou smlouvou budou rozhodovány podle platného práva ČR rozhodcem vybraným žalující stranou ze seznamu rozhodců vedeného při Asociaci leasingových společností ČR.“

Dle § 2 odst. 1 ZRŘ se mohou strany dohodnout, že o majetkových sporech mezi nimi, s výjimkou sporů vzniklých v souvislosti s výkonem rozhodnutí a incidenčních sporů, k jejichž projednání a rozhodnutí by jinak byla dána pravomoc soudu, má rozhodovat jeden nebo více rozhodců anebo stálý rozhodčí soud (rozhodčí smlouva).

Dle § 4 ZRŘ může být rozhodcem občan České republiky, který je zletilý a způsobilý k právním úkonům, pokud zvláštní předpis nestanoví jinak (odst. 1), přičemž cizinec může být rozhodcem, je-li podle práva svého státu způsobilý k právním úkonům; postačí však, je-li způsobilý k právním úkonům podle práva České republiky (odst. 2).

Dle § 7 odst. 1 ZRŘ má rozhodčí smlouva zpravidla určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Konečný počet rozhodců musí být vždy lichý.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 o.s.ř. jakmile soud k námítkě žalovaného, uplatněné nejpozději při prv-

ním jeho úkonu ve věci samé, zjistí, že věc má být podle smlouvy účastníků projednána v řízení před rozhodci, nemůže věc dále projednávat a řízení zastaví; věc však projedná, jestliže účastníci prohlásí, že na smlouvě netrvají. Soud projedná věc i tehdy, jestliže zjistí, že věc nemůže být podle práva České republiky podrobena rozhodčí smlouvě, nebo že rozhodčí smlouva je neplatná, popřípadě že vůbec neexistuje nebo že její projednání v řízení před rozhodci přesahuje rámec pravomoci přiznané jim smlouvou, anebo že rozhodčí soud odmítl věc se zabývat.

V posuzovaném případě bylo účastníky v rozhodčí doložce (smlouvě mezi subjekty soukromoprávních vztahů o tom, že všechny spory, které vzniknou v budoucnu z určitého právního vztahu, budou posouzeny a rozhodnuty soukromoprávním subjektem, a to jedním nebo více rozhodci) ujednáno, že majetkové spory vzniklé v souvislosti s leasingovou smlouvou budou rozhodovány podle platného práva České republiky rozhodcem vybraným žalující stranou ze seznamu rozhodců vedeného při Asociaci leasingových společností ČR.

Rozhodčí řízení podle ZRŘ umožňuje smluvním stranám, aby určité druhy sporů vyňaly z pravomoci soudů a podrobily je zvláštnímu řízení, v němž o nich budou

rozhodovat soukromé osoby – jeden nebo více rozhodců, popř. stálý rozhodčí soud. Prostředkem k dosažení tohoto účelu je smluvní volnost, v jejímž rámci strany vymezí, jaké druhy sporů podrobí pravomoci rozhodců a dohodnou se na tom, zda je bude rozhodovat jeden nebo více rozhodců, popř. stálý rozhodčí soud (§ 2 odst. 1 ZRŘ). Shodným projevem vůle mohou smluvní strany v rozhodčí smlouvě určit počet i osoby rozhodců anebo stanovit způsob, jak budou určeny. Nedošlo-li však k dohodě o počtu a osobách rozhodců, nastupuje pravidlo zakotvené v § 7 odst. 2 ZRŘ, podle něhož každá ze stran jmenuje jednoho rozhodce, a tito rozhodci zvolí předsedajícího rozhodce.

V souzené věci využili strany svého práva ve smyslu ust. § 7 ZRŘ a určili v rozhodčí smlouvě nikoli počet ani osoby rozhodců, nýbrž způsob, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny. Strany si dle uvedeného ustanovení mohou v rozhodčí smlouvě určit okruh rozhodců, způsob jejich jmenování stranami, nebo postup, jímž mají rozhodci vést řízení. I jiné soukromé subjekty než stálé rozhodčí soudy zřízené ve smyslu ust. § 13 ZRŘ mohou vést seznam rozhodců a vydávat pro účastníky rozhodčího řízení pravidla, kterými se rozhodci řídí. Pravidla těchto soukromoprávních subjektů pro určení rozhodců se považují za

dohodu obsaženou v rozhodčí smlouvě ve smyslu ust. § 7 odst. 1 ZRŘ.

Pokud se účastníci dohodli, že spory vzniklé z předmětné leasingové smlouvy budou rozhodovány rozhodcem vybraným žalující stranou ze seznamu rozhodců vedeného při Asociaci leasingových společností ČR a nikoli rozhodčím soudem ve smyslu ust. § 13 ZRŘ, není námitka žalobce, že „mechanismus, jakým bude tento rozhodce či rozhodci vybráni (...), musí být sjednán výslovně a určitě“ za podmínky, že tento mechanismus musí být vytvořen stálým rozhodčím soudem zřízeným ve smyslu § 13 ZRŘ zákonem, případná, jelikož za situace, kdy – jak shora uvedeno – i jiné soukromé subjekty než stálé rozhodčí soudy zřízené ve smyslu ust. § 13 ZRŘ mohou vést seznam rozhodců a vydávat pro účastníky rozhodčího řízení pravidla, kterými se rozhodci řídí, se účastníci dohodli, že rozhodce, jenž bude rozhodovat jejich případné spory vyplývající z leasingové smlouvy, bude vybrán ze seznamu nikoli stálého rozhodčího soudu, jenž musí být – jak správně dovolatel dovozuje – zřízen zákonem, nýbrž ze seznamu Asociace leasingových společností ČR.

Rozhodování sporu v rozhodčím řízení není porušením ustanovení čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, pokud účastníci řízení mají možnost ovlivnit, jaký rozhodce (či

skupina rozhodců) bude o jejich právech a povinnostech v souladu s platnou rozhodčí smlouvou ve smyslu ust. § 2 ZRŘ rozhodovat. K tomu má účastníkům napomoci poměrně široké podmínky, které zákon v ust. § 4 a 8 ZRŘ klade na osobu rozhodce a které klade na určení počtu i osob rozhodců (popř. způsobu, jak počet i osoby rozhodců mají být určeny) ve smyslu ust. § 7 ZRŘ.

Dovozuje-li žalobce nutnost dohody na jmenovitě určeném rozhodci, není jeho názor správný. Strany se mohou (nikoli musí) dohodnout na určení konkrétních jmen rozhodců. Nevýhodou takové rozhodčí doložky je skutečnost, že od uzavření této doložky do vzniku sporu může uplynout delší doba a nelze vyloučit, že na straně takto jmenovaného rozhodce dojde ke změně poměrů znemožňujících výkon funkce rozhodce. Proto dochází – stejně jako v souzené věci – ve smyslu ust. § 7 odst. 1 ZRŘ k určení mechanismu, jakým způsobem bude určitý rozhodce pro rozhodování v budoucnosti vzniklých sporů vybrán, přičemž závěr, zda se účastníci rozhodnou pro to, že jejich případné spory bude rozhodovat rozhodce (rozhodci) zapsaný v seznamu vedeného u stálých rozhodčích soudů či jiných soukromoprávních subjektů, je ponechán na dohodě stran.

Pokud odvolací soud za uvedeného skutkového stavu v souladu

s ust. § 2, § 7 a § 13 ZRŘ dospěl k závěru, že předmětná rozhodčí doložka je platným ujednáním o způsobu určení počtu a osob rozhodců, že věc má být dle smlouvy účastníků projednána před rozhodci (resp. rozhodcem), že obecný soud v důsledku tohoto nemůže věc projednat, a proto potvrdil výrok soudu prvního stupně o zastavení řízení ve smyslu ust. § 106 odst. 1 věty před středníkem o.s.ř., je toto jeho právní posouzení správné.

Jelikož se dovolateli prostřednictvím dovolacího důvodu podle § 241a odst. 2 b o.s.ř. nepodařilo zpochybnit správnost napadeného rozhodnutí, Nejvyšší soud dovolání podle § 243b odst. 2 části věty před středníkem o.s.ř. zamítl.

Dovoláním dovolatel napadl i body II. a III. výroku usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně a řízení odvolacího. Žalobce sice v dovolání uvádí, že napadá rozsudek odvolacího soudu v plném rozsahu, avšak podle obsahu dovolání (§ 41 odst. 2 o.s.ř.) žádné konkrétní námitky proti výroku o nákladech řízení neuplatnil.

K tomu je nutné uvést, že i kdyby dovolání proti nákladovému výroku směřovalo, nebylo by přípustné (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu publikované ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek pod R 4/2003),

neboť v ust. § 238, § 238a a § 239 o.s.ř. jsou uvedena usnesení, proti nimž je dovolání přípustné; možnost podat dovolání proti usnesení odvolacího soudu, jímž bylo rozhodnuto o nákladech řízení, zde však obsažena není, a proto dovolacímu soudu nezbylo než konstatovat, že dovolání proti bodům II. a III. výroku usnesení odvolacího soudu (o nákladech řízení) není přípustné.

Nejvyšší soud proto s ohledem na shora uvedené rozhodl tak, že dovolání žalobce směřující proti bodu I. výroku usnesení odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno usnesení soudu prvního stupně o zastavení řízení, dle § 243b odst. 2 věty před středníkem zamítl a dovolání žalobce směřující proti bodům II. a III. výroku usnesení odvolacího soudu, jimiž bylo rozhodnuto o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů, dle § 243b odst. 5 o.s.ř. ve spojení s § 218 písm. c) o.s.ř. pro jeho nepřípustnost odmítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 243b odst. 5 věty první, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o.s.ř. a s přihlédnutím k tomu, že žalované žádné náklady v dovolacím řízení nevznikly, tak, že žádný z účastníků na jejich náhradu nemá právo.

zdroj: www.nsoud.cz

Připravila: Mgr. Barbora Frantová